

De Zaden der Hoop Boek III

Draak des Vuurs Deel II – Vuur en woede

Owan Drake

Deze roman is fictie. Namen, personages en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur ofwel fictief gebruikt. Enige gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of bestaande personen berust geheel op toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Auteur: Owan Drake
Coverontwerp: Xing Hou
ISBN: 9789463182867
© Owan Drake

Van Owan Drake zijn verschenen:

De Zaden der Hoop Saga

De Zaden der Hoop – Ragnarok Saga

-

Boek I – De Val van Hymír

Boek I.5 – De Opkomst van een Opstand

Boek II – Draak des Vuurs

Boek III – Draak des Vuurs deel II

Boek III.5 -De Terugkeer van Killer Beflapje

Van Owan Drake zijn in de maak:

De Zaden der Hoop Saga

De Zaden der Hoop – Ragnarok Saga

-

Boek IV – Draak des Vuurs deel III

Boek V Ragnarok

En nog veel meer delen zullen volgen binnen deze Saga...

Voorwoord en woord van dank

Allereerst wil ik alle lezers vertellen dat de serie als geheel één grote roman moet worden. Omdat het eerste deel veel te groot werd, maar ook omdat de serie in zijn geheel toch één groot boek gaat worden, heb ik besloten om het eerste boek in drie verschillende boeken op te splitsen. De eerste boeken dienen als een soort van trilogie binnen de Zaden der Hoop Saga, genaamd de Ragnarok trilogie; oké, dit is wat ik in het voorwoord van boek I vertelde, echter is het nu zo groot geworden dat de Ragnarok Saga maar liefst zes boeken zal bevatten.

Allereerst wil ik een ode doen aan mijn proeflezers:

Mijn vader
Emmy van Selm Pieters
Dorien Koopsen
Xanne Smid

Dankjewel allemaal. Jullie feedback en reacties waren fantastisch!

Ik wil mijn vader en moeder bedanken voor het aanmoedigen om weer met schrijven te beginnen, maar ook voor hun niet aflatende steun.

Marcel Hesseling, die de naam van Xing Hou aan heeft genomen, ik dank ook jou voor je sublieme coverontwerp – en natuurlijk toekomstige coverontwerpen. Maar ook dank ik jou omdat ik je als klankbord voor mijn ideeën heb mogen gebruiken.

Regina Ellents en Brenda, jullie verdienen een heel bijzondere dankbaarheid in dit alles. Jullie twee hebben me altijd verteld dat jullie dit verhaal prachtig vonden, en in het bijzonder moet hier Brenda genoemd worden, aangezien ik een volledige ochtend en een halve middag heb genomen om ook haar als klankbord voor mijn ideeën te gebruiken en dus het grootste deel van het universum en de karakters van dit verhaal aan haar toe heb kunnen lichten. De reactie die ze me gaf was iets wat ik nooit zal vergeten. Ja Brenda, je vertelde me dat dit wel eens het beste verhaal ooit gemaakt zou kunnen zijn en dat heeft me geleid.

Daniël Verhey, ook jij mag hier genoemd worden, want ook al heb je totaal niks met het lezen van boeken, heeft één kleine scène in mijn boek je dusdanig aan het denken gezet over bepaalde opvattingen en situaties in het leven dat je me later vertelde dat ik de enige schrijver was die je interesse in een boek heeft kunnen geven. Je hebt zelfs je ouders verteld over mijn boek en ook zij zijn benieuwd geraakt naar deze serie. Dit alles heeft mijn zelfvertrouwen en wilskracht een enorme boost gegeven. Dus dankjewel Daniël.

Speciale dank gaat naar de volgende personen: Boekenblogger Sherry Masters, redacteur Elsa Bakker, auteur Susie Bosveld, auteur Saskia Boree en auteur Martine Pauwels.

Sherry Masters omdat zij mij bij haar 350.000 volgers in de spotlights heeft gezet.

Elsa Bakker omdat zij me bij boek I ook goed in de spotlights heeft gezet.

Saskia Boree omdat ze me op de kromme zinsbouw in de eerste versie van boek I heeft gewezen, en me ondanks dat toch vier van de vijf sterren gaf, omdat het plot volgens haar ronduit origineel was, en tevens zei ze dat het haar verstoel had doen staan; deze eerste versie is allang niet meer te koop. Er is allang een make-over van de Val van Hymír uit, die tevens in januari in een tweede druk is verschenen, om

nog wat kleine "voutjes" te fixen. Maar ook vanwege haar achterflapvermelding. En voor dat laatste wil ik Martine Pauwels ook bedanken. Neem een kijkje naar haar boeken. Om er maar een paar te noemen, "Achter maskers" en "De duivelsmissie". Met beide verhalen zat ze bij de finalisten van de Sweekstars 2017 wedstrijd.

En ook al heb ik mijn vader en moeder al een dankbetuiging gegeven wil ik hun dankbetuiging nog even wat extra benadrukken in de laatste twee alinea's van het woord van dank.

Mijn moeder omdat ze op het moment dat ik deze alinea schrijf al met het zevende boek bezig is, wat nog lang niet uitgegeven is, en ze helemaal weggeblazen is. Dit is hetgeen wat ze zei: 'Boek één is een introductie en het lijkt daarbij alsof het weer de zoveelste mainstream fantasy is, maar niks is minder waar want in boek twee gebeuren er echt maffe en epische dingen die je totaal niet verwacht! Wat een fantastisch verhaal!'

En mijn vader wil ik bedanken voor het corrigeren van de laatste spelling, grammatica, typ en/of interpunctiefouten. Dankjewel pa.

Toewijding

Ik draag dit verhaal op aan mijn ouders, de lichten van mijn leven!

Wie ben ik

Je kunt je afvragen wie ik ben. Nou, ik ben Owan Drake, een schrijvend alter ego van iemand die je kent, of misschien niet! Om persoonlijke redenen, heb ik ervoor gekozen om mijn identiteit niet te onthullen totdat ik, Owan Drake, zal sterven.

Wie ben ik?

Ik weet het...

Jullie kunnen alleen maar raden...

Karakterlijst

Bevat ook de karakters uit de vorige boeken, ook al komen deze niet allemaal aan bod in dit boek.

+ is overleden in vorige boeken.

^ is nieuw in dit boek.

In het heden

De Alouden

Benedictus, Een Wijsgeer

Xavier, zijn leerling

Beflapje, zijn kat

De Bloedraven

Catalina, President van de Bloedraven

Karvill, een taxichauffeur

Piter, agent #1

Groanas, agent #2

Pimmadar, een steampunkmuzikant

Hymar, zijn papegaai

De Godin van Chaos, een kwaadaardige Entiteit

In Profeet van het Licht

Het Huis Driez

Wilder Driez, de Profeet van het Licht

Heer Frank Driez, zijn vader en Heer van het Huis Driez +
Axel Driez, zijn broer +
Carola Driez, zijn zus +
Vrouwe Biya Driez, zijn moeder
Kurt Korzan, de slotvoogd van het Huiz Driez +
Ryder, zijn oom
Molly, zijn tante
Wolfram Driez, zijn zoon +
Nekotoby, zijn kat +
Paul van Yongendaal, Vazal van het Huis Driez en eveneens de
meester van wapens +
Eerwaarde Vader Yrewmba, Medicijnmeester van het Huis Driez +
Abbus, de eigenaar van de taverne de Zilveren Maan +
Ubír, een dwerg +
Gnorrúl, een dwerg +

De Vegna's

Telma, leider van de Vegna's
Surion, een vreemdeling +
Mathilda, een nymfomane Vegna
Alybra, een onhandige Vegna

Het Hoge Huis van de Bloedraven

Heer Robodar, Heer van het Hoge Huis van de Bloedraven +
Heer Wimmodar, zijn eerstgeboren zoon +
Heer Rudar, zijn tweedgeborene zoon +
Nodariz, Wimmodar's tweede in bevelhebbende +
Rannix, tweede in bevelhebbende van de nieuwe leider +

De Leviathan

Namré, leider van de Leviathan

Boris Blondelle, Namré's tweede in bevel hebbende +

Boris Bloedwater, De ondode versie van Boris Blondelle

In Emer

Owan Drake, een idioot die beweert dat hij de Profeet van het Licht is

Edarkh, een maffe dwerg

Woldar, een slome lamlul

Reynard, een messentrekker +

Davomal, een Sjafra

Timar, een gek met psychoses

Edgar, een gek met angst voor getallen

Eskar, een gek die beweert dat pinguins op de maan leven

Hankaram, de grootste gek van allemaal ^

Marjolein, een redelijk normale gek ^

Janey, een trut die beweert de baas te zijn over alle gekken ^

Anderen

Donovan, een Sjafra

Elim, de kwaadaardige Machinegod

Ronald, een oude vriend van Wilder +

Harkum, een idioot +

Mario Roymar, een arglistige man

Mark, Mario's onderdaan

In Profeet van de Duisternis

De Brodwyck familie

Mar Brodwyck, de Profeet van de Duisternis

Yolanda Brodwyck, zijn zus

Isabel Brodwyck, zijn vrouw +

John Brodwyck, zijn zoon +

De verraders van de troon

Zack Royland, een dronkaard

Bubba Saamsom, een vervloekte man en ex-gevangenisfolteraar

Patrick Voratio, een deserteur en ex-Feniks

Seipher, prins van de Kwaadwillige Monarchie

De grote spelers van de Kwaadwillige Monarchie

Koning Bota, de Kwaadwillige Monarch

Mizalda Kallas, Generaal van de Kwaadwillige Monarchie

Widick Valor, een ex-havenmeester; nu lid van de vlamme-
tempeliers

Monrath, een vlamme Tempelier

Kengull, een havenmeester

De grote spelers van het Kaniaanse Rijk

Keizer Raygar de Vierde, Keizer van het Kaniaanse Keizerrijk

De Fantoomdraken

De Vuurdraak, de Fantoomdraak van Vuur +

De Ijsdraak, de Fantoomdraak van Ijs
De Schaduwdraak, Leider van de Fantoomdraken
De Draak gevormd uit het Licht, een mysterieuze Entiteit

De Draken gevormd uit de Nocturna

Durania, de rode Draak
Imparia, de paarse Draak
De Draak gevormd uit de Nocturna

De Bodkins familie

Jimmy Bodkins, een matroos
Emily Bodkins, zijn dochter

Van de Lorbadische Voorhoede

Sergei, Een soldaat van het Legioen der Rode Leeuwen +
Graaf Fenmorth, een graaf en onderhandelaar van de havenuitvoer
Hertogin Nari, een Hertogin +

De Dreagam clan

Grolgoarath, leider van de Dreagam clan +
Garmelats, vader van Garlepra +
Skadartrull, een irritante kobold +
Vruxia, een vrouwelijke kobold +

De Dreagam clan(Ex-leden)

Garlepra, een ex-lid van de Dreagam clan en tevens een waardige
onder de Gekoppelden +

In het dorp Heimar

De dorpsoudste, leider van Heimar
Oropher, leider van de Woudwachters
Telbala, een wrede illusionist
De Sylph, een fee

Orgwyns groep

Orgwyn, leider van de Griffioenen ^
Ezyak, zijn zoon ^

Demonen

Ezekiel Voratio, een vliegende tuin ^

Anderen

Ray, de Wijsgeer der Duisternis
Atsa Rednek, een rebel
Yuíra, een elfendame
Cole Kendrew, Seiphers incognito naam voor school
Sint Ellen Aniger, een vervloekte ziel en eerste vrouwelijke
Hogepriester in de geschiedenis +
Mexter, tevens een vervloekte ziel en een kwaadaardige priester +
Rodyck, een gruwelijke gevangenisbeul ^

Meester Zenbath, nieuwe voorman van het Legioen der Rode leeuwen ^

Hertogin Nari de Tweede, de nieuwe Nari ^

Jena, een magiër ^

Boboos, haar zoontje ^

De vreemdeling, een vreemd figuur met mysterieuze motieven ^

I Terugblik op Boek II

Benedictus Hoofdstuk XIV

Xavier

–Oude bibliotheek(Heden)

Met een luide gil werd hij wakker. Hij was nat van het zweet en hij hijgde zwaar. In zijn gedachten knipte hij met een heggenschaar de borsten van de Godin van Chaos eraf, waarna hij een rietje in de melkklieren duwde en vervolgens het bedorven bloed eruit zoog, totdat slechts verrimpelde overblijfselen zouden overblijven van wat eens haar tietten waren.

‘Miauw.’

Beflapje zat op de rand van zijn bed en de kat keek hem doordringend aan.

‘Aah!’ schreeuwde Xavier. ‘Neuk op, pokkebeest! Ga weg!’

‘Miauw.’

Xavier ging op de rand van zijn bed zitten en zei schouderophalend: ‘Ach laat ook maar. Ik heb je zeker weer verontwaardigd, of niet soms stomme spetterpoes!’

Plots werd hij geplaagd door nieuwe steken in zijn buik. Weer klonk er een stem door zijn hoofd, maar het was dit keer niet de stem die normaal tegen hem sprak.

‘De bug is geïmplanteerd. We hebben nu totale controle over je.’

O nee, dat zijn de Bloedraven! dacht hij terwijl zijn lichaam uit zichzelf begon te bewegen. *Wat is hier de bedoeling van.*

Hij begon richting de uitgang van zijn kamer te lopen. Met zwalkende passen schalde hij: ‘Hé, ik heb mijn kleren niet eens aan! Je kan me niet...’

‘Wij kunnen alles,’ sprak de stem hem toe, ‘want wij zijn de almachtige Bloedraven en we brengen je naar ons toe.’

‘Nee! Help! Iemand help me!’

‘Miauw,’ mauwde Beflapje terwijl hij ook de kamer uit liep, echter een andere kant op dan Xavier.

Voordat Xavier uit het zicht verdween riep hij: ‘Beflapje, bij alle Goden, waarschuw Benedictus!’

Vijf dagen later

Xavier

–?(Heden)

Zijn ontwaking was ruw.

Hij lag vastgeketend op een operatietafel. Toen hij naar zijn buik keek, zag hij dat deze gehecht was. *Ze hebben me geopereerd*, dacht hij. *Wat hebben ze bij de brandende balharen van Sombravor met me gedaan!*

Een figuur, die was gehuld in een donkere mantel, ging over hem heen hangen en hij zag alleen een schittering van zijn angstaanjagende en kwaadaardige ogen.

‘Hij is bijgekomen,’ zei de man, terwijl hij zijn hoofddeksel af deed. Hij had een vatzig en pokdalig gezicht, omhuld door vieze grijze haren.

‘Wat hebben jullie in mijn buik gestopt?’ vroeg Xavier, zijn toon angstig.

De man was even stil. ‘Het is meer zoiets als wat we eruit gehaald hebben.’

‘Hoe bedoel je? Wat hebben jullie nou aan mijn ontlasting.’

‘Hahaha,’ lachte de man op knarsende toon. ‘Dat was niet wat we nodig hadden.’

‘Wat dan?’

De man haalde zijn schouders op en zei: ‘Oké, ik zal het je vertellen dan.’

Misschien wil ik het wel niet eens weten, dacht Xavier.

‘Naast dat we onze eigen apparatuur terug wilde hebben, hebben we, ondanks dat je zo dadelijk gaat sterven, toch één van de Zaden der Hoop uit je lichaam verwijderd, zodat je per definitie de Zaadssynchronisatie niet af kan maken, want tja een echte crimineel heeft altijd een backup-plan.’

‘O God, ik ben er nu echt geweest,’ jankte Xavier terwijl tranen over zijn wangen begonnen te biggelen.

‘Tja, Xavier,’ zei de man al grinnikend, ‘maar ik zal me eerst eens even voorstellen.’ Hij hield zijn hand uit en zei: ‘Ik ben Karvill Bloedraven.’

‘Ik veronderstel dat je mijn naam al kent,’ zei Xavier koeltjes, ‘maar wat bedoelde je met dat jullie je eigen apparatuur terug wilde hebben?’

De man bleef met een psychopathische uitstraling in zijn ogen grinniken. ‘Ik zei toch dat een echte crimineel altijd een backup-plan heeft.’

‘Ja, kom nu maar ter zake, zodat je me af kunt maken.’

‘Nou, toen we die bom om je kloten hadden geplaatst, hebben we door middel van die riem, een bug in je buik geplaatst, die niet alleen tijdelijk controle over jouw lichaam nam, maar daarenboven ook nog eens jullie locatie heeft onthuld. En zelfs al zou je door wat voor

onwaarschijnlijke omstandigheden daar nog naar terugkeren, dan hebben we wederom een backup-plan en dat is dat we je betoverd hebben, op een dusdanige manier dat mocht je onverhoopt ontsnappen, je zult vergeten dat ik je dit verteld heb en dan zullen we jullie alsnog van de kaart vegen.'

'Ach, van mijn part knal je me van deze wereld. Het scheelt me echt niets meer.'

De man grinnikte opnieuw. 'Ik snap heus wel wat je aan het doen bent.'

Xavier slikte angstig.

'Je probeert me te overbluffen met je onverschillige houding, zodat we je misschien voor ons laten werken. Maar het spijt me, het zal niet werken.' Karvill keek over zijn schouder terwijl hij dit zei. 'Ontkoppel de ketens,' zei hij toen. 'Het is tijd om het te beëindigen!'

En met deze woorden sloeg Xaviers hart over, want er verschenen nog drie figuren, die waren gehuld in zwarte mantels.

Dit keer is het echt voorbij, was het laatste wat Xavier dacht voordat hij buiten westen raakte.

Een paar uur later

Xavier en Karvill

-Taxi(Heden)

'Hier stoppen we,' zei Karvill terwijl hij de taxi parkeerde. 'Stap maar uit.'

In plaats van ketens had Xavier nu een magie-tenietdoende armband om, zodat hij zich niet kon verweren met magie. Nu was hij net een gewoon mens, met alle menselijke zwaktes en gebreken van dien. Hij zag een steegje voor zich, waarin wat uitpuilende

vuilnisemmers stonden. Zijn oog viel op een skateboard, welke achteeloos tegen één van de vaten met vuil was gekwakt.

'Ach,' mompelde hij, 'dat ik juist op het moment dat ik ga sterven geconfronteerd moet worden met mijn jeugdpassie.'

'Lopen!' beval Karvill hem, terwijl hij het pistool in zijn richting wees.

'Ga je me echt doden?' vroeg Xavier, bijna wenend.

'Nee, het lijkt alleen maar zo,' zei Karvill spottend. 'Natuurlijk ga je eraan, jij buitenissig klereventje!'

'Alsjeblieft! Ik doe alles. Ik vermoord zelfs Benedictus als het moet!'

'Miauw!'

'Beflapje! Bij alle Goden!'

Achter de kat stond de Wijsgeer, die op jolige toon zei: 'Weet je het zeker, Xavier. Ik wilde je net gaan redden, maar ach ik kan ook weer gaan als je dat zo graag wilt.'

'Benedictus, achter je!' schreeuwde Xavier, maar het was al te laat, want ook de oude man werd geboeid in magie-tenietdoende ketens door een ander figuur.

'Hahaha, dat is dan meteen twee vliegen in één klap!' schalde Karvill. 'Wie had dat ooit gedacht!'

Benedictus stond echter gewoon met een jolig gezicht te grijnzen.

'Wat grijns je nou, jij...'

Benedictus ging op de staart van Beflapje staan en drukte er zijn volle gewicht op.

De kat schreeuwde hysterisch, waardoor zowel Karvill, als het figuur dat hem zojuist in de boeien had geslagen schrokken.

Terwijl Karvill zijn pistool liet vallen, pakte Xavier razendsnel het skateboard en stormde op hem af en griste Benedictus de sleutels uit de handen van zijn aanvaller, waarna hij zichzelf bevrijdde.

Terwijl Karvill een pijnlijke afranseling van Xavier onderging, zei Benedictus: 'Sorry Beflapje, maar dat moest effe.'

‘Miauw.’

‘Ja, je begrijpt het wel, hè?’

‘Miauw.’

‘Ik geef je later wel wat melk,’ zei de Wijsgeer, terwijl hij wat soepele bewegingen met zijn staf maakte en het figuur neersloeg. En toen zei hij: ‘Zo, en nu is het tijd om Xavier te assisteren.’

Xavier en Karvill

–Steegje in de stad Renga(Heden)

Het skateboard raakte Karvill in zijn gezicht en daarna deed Xavier een high jump-kick tegen zijn kaak. Karvill wist echter wel zijn evenwicht te bewaren. Toch kromp hij wel een beetje ineen, terwijl hij schreeuwde: ‘Verdomme! Benedictus heeft ook altijd z’n trucjes achter de hand!’ Na deze tirade probeerde hij het pistool weer op te pakken, maar dat lukte hem niet.

Hij zag dat Benedictus zijn bondgenoot had neergemept.

Nu was Karvill enkel nog in zijn eentje en zag hij dat Benedictus bezig was met het kanaliseren van een spreuk, waarmee hij hem waarschijnlijk aan zou vallen.

‘Shunganido,’ was wat Benedictus prevelde, zonder dat Xavier het hoorde en dus werden hij en zijn leerling, evenals de kat terug geteleporteerd naar de oude bibliotheek.

Nat bezweet, grinnikte Karvill. ‘Ah, ze zijn gevlucht. Maar tja, Xavier is het nu vergeten, maar ik heb nog een knallende verrassing voor ze in petto!’

Een paar dagen later

Karvill

–Bloedravenhoofdkwartier(Heden)

Er is geen licht, enkel helse duisternis.

Dat was wat Karvill Bloedraven dacht, terwijl hij naar het scherm van zijn server keek en zich realiseerde dat de geo-localisatie bijna compleet was. Het had nog enkel die ene procent nodig en dan zou de malware volledig geroot zijn en zou per direct de locatie van Benedictus en Xavier gepinpoint worden.

Hij begon te bulderen in sadistisch gelach en vlocht daarna zijn vingers ineen, waarna hij sissend fluisterde: 'Het lijkt er op dat de krachten der duisternis toch hebben geprevaleerd over het licht.'

Daarna vervolgde hij zijn brullende gebulder.

'Geo-localisatie op honderd procent, bepalen van locatie is nu in gang gezet,' hoorde hij de hese vrouwenstem uit zijn server zeggen, waarna hij dacht: *Je bent een echte beroemdheid, hè schatje. Iedereen kent je stem.*

Toen het scherm hem de locatie, waar de twee zich schuilhielden toonde was hij tamelijk verbaasd, want het was de oude bibliotheek van de duisternis, waar heel lang geleden, Mar zijn training in de duisternis had gevolgd, onder leiding van Ray.

Karvill dipte zijn frietje in zijn milkshake, bracht daarna het gefrituurde stukje aardappel naar zijn mond en begon te kauwen. Daarna pakte hij zijn milkshake, die was gevuld met restjes friet – en zelfs restjes van zijn baconburger – en slurpte het in een lange luiddruchtige teug leeg.

Bedaard zette hij de milkshakebeker weer neer en pakte toen zijn fles Harnwasser bier op. Terwijl hij sadistisch grijnsde deed hij een proostgebaar, in naam van de overwinning. 'Ik mag dan wel gevormd zijn tot een Bloedraven,' fluisterde hij, 'maar ik bevind me tenminste wel aan de zijde die heeft gewonnen.'

Hij nam een grote slok van zijn Harnwasser bier en toen stond hij op. Hij was er helemaal klaar voor om Benedictus en Xavier tot gruis

te verpulveren. Zelfs van hun botten zou niks meer overblijven. Voor hen was de strijd gestreden.

‘We mogen misschien gefaald hebben in die trein,’ fluisterde hij toen ietwat grinnikend, ‘maar met ingang van vandaag hebben degenen die zijn gevormd tot Bloedraven gewonnen.’

Hij liep langzaam naar de hal van het Bloedravenhoofdkwartier. Vluchtig keerde hij naar rechts en even daarna betrad hij de mainframekamer. Op de mainframe bevond zich een rode knop en hij hoefde er maar slechts op te drukken, om de nucleaire bom op de locatie van Benedictus en Xavier af te vuren.

Op de een of andere manier was hij ietwat terughoudend, want de bibliotheek der duisternis was een historische mijlpaal, met een dergelijke cultstatus voor de Bloedraven dat het gewoon pijn in zijn hart deed om hem van de kaart te vegen, maar soms moesten er offers gemaakt worden in de naam van de duisternis. Dat alles om zij die van het licht waren te verzwelgen.

‘Voor de Godin van Chaos!’ schreeuwde hij, waarna hij keihard op de rode knop ramde.

Rode lichten begonnen te knippen, waarna de hese vrouwenstem zei: ‘Tien seconden tot lancering van de nucleaire bom.’

Karvill friemelde wat door zijn vettige haar en begon alweer te bulderen van het lachen. ‘Dan hadden jullie maar niet de ziekte moeten weerstaan. Want jullie Alouden zijn slechts een inferieur ras, die allen uitgeroeid dienen te worden!’

‘Vijf seconden tot lancering van de nucleaire bom.’ Toen begon Karvill mee te tellen in zijn hoofd: ‘Vier... Drie... Twee... Een...’

En nog geen seconde later zag hij op zijn scherm dat de bibliotheek tot gruis werd vermalen en daarbij nam hij Xavier, Benedictus en Beflapje mee.

En dus had de duisternis geprevaleerd over het licht, zoals het dat altijd had gedaan.

Een paar dagen later

Twee figuren die van de radar verdwenen waren

–Begraafplaats van Boman Stad(Heden)

Het was een regenachtige dag.

'Xavier,' hoorde de jonge man, de vrouw, die was gehuld in een zwarte regenjas, snotteren. Ze stond voor het graf van haar dode zoon, hier op de begraafplaats van Boman Stad. Ze was diepbedroefd en zei daarna snikkend: 'Ik mis je nog elke dag mijn lieve...' Ze kon haar zin niet afmaken, want ze begon luidkeels te huilen, terwijl ze door haar knieën zakte voor de grafsteen.

De jonge man die haar vanaf een afstand bekeek deed dit tezamen met een oude man, op wiens hoofd zich een gebreide muts bevond. Hij wilde naar de vrouw toelopen, maar werd door de oude baas tegengehouden.

Hij probeerde zich van de greep van de man te bevrijden, maar deze hield zijn arm stevig vast. Ook al wist de jongeling waarom, probeerde hij zich toch los te rukken. Hij stond versteld van de kracht van deze oude knar, hij tufte voor diens voeten en besloot uiteindelijk maar toe te geven aan zijn wensen.

'We kunnen het voordeel dat we nu over ze hebben niet op het spel zetten,' zei de oude piet terwijl zijn gezicht zich tot een trieste frons plooid. 'Ik snap dat je het haar wilt vertellen, maar...'

'Haar wat vertellen!?! Jij begrijpt helemaal niks, jij ouwe lul!'

'Sjshh,' gebaarde het oudje, 'straks hoort ze je nog en geloof me, ik weet precies wat je van plan bent.'

De jonge man pinkte een traantje weg en siste: 'Wat wil ik dan, ouwe bejaarde, afgelebbberde, in de stront gezakte, paardenpik!'

'Sjshh,' was het antwoord van de ouwe bok, 'ik weet echt wel wat je wilt. Je wil haar vertellen dat je nog leeft, Xavier, maar omdat we een

soort van onze eigen dood in scène gezet hebben, zijn we nu van de radar verdwenen en dat betekent dat de krachten der duisternis geen flauw idee hebben dat de Zaadsynchronisatie nog steeds doorgaat. Niks kan het licht stoppen, X.'

'Waarom blijf je me zo noemen?'

'Dit is geen moment om vragen te stellen.'

'Nee, dit is geen moment om in raadsels te spreken, Benedictus.'

'Niks kan ons stoppen, Xavier. We leven nog en de Zaadsynchronisatie zal gewoon door blijven gaan.'

'Maar...'

'Geen gemaar, X,' fluisterde Benedictus. 'Niemand mag weten dat we nog leven. Zelfs niet je eigen familie, laat staan dat ze mogen weten hoe we het gedaan hebben.' Xavier begon te huilen. Terwijl zijn tranen in het zand, onder zijn voeten wegebden, wist hij dat zijn verdriet deze plek opnieuw zou besmetten met Nocturna, net zoals toen Mar deze stad, lang geleden van de aarde had weggeblazen.

Dit was in een ver verleden gebeurd. Onderwijl was de stad allang opnieuw opgebouwd, maar, in deze huidige tijd met de technologische vooruitgang zag het er allemaal veel groter en blitzer uit. Er waren nu speelhallen waar men games kon spelen, een kermis die zich er het hele jaar bevond en zelfs een casino. Het was nogal vreemd, want ondanks dat Xavier maar een kleine glimp van Boman uit het verleden had opgevangen, was deze contradictie iets wat hem opgewonden maakte, maar ook op hetzelfde moment triest. Die middeleeuwse sfeer was iets wat hem altijd had aangesproken. Er straalde gewoon veel meer rust van uit dan in deze drukke en chaotische tijd. Tegenwoordig moest alles snel en gehaast, alsof er geen morgen meer was.

Terwijl de Wijsgeer hem losliet, zakte de student door zijn knieën en bleef huilen. Daarna stond hij op en draaide zich om. Met zijn rug naar Benedictus gekeerd, zei hij: 'Laten we gaan, meester.'

Zonder antwoord te geven op wat zijn leerling zojuist gezegd had, volgde Benedictus hem, terwijl Xavier dacht: *Onze geveinsde dood... Hoe hebben we het in vredesnaam gedaan?* Plots sloeg zijn hart over van een besef wat al dan niet waar kon zijn. De vlammen van de bibliotheek beroerde nog steeds zijn netvlies. Alles stond in vuur en vlam. Het was bijna alsof hij de hitte van de vlammen nog op zijn huid kon voelen. Van hun schuilplaats was enkel een askrater overgebleven. Alles en iedereen die zich in de bibliotheek zou bevinden zou tot stof zijn vergaan. Zweet brak hem uit terwijl hij met betraande ogen om zich heen begon te kijken. 'Benedictus!'

'Ja, wat is er? Zoek je iets?'

'Waar is Beflapje?'

En nu gaat het verhaal verder...

II Benedictus Hoofdstuk XV

Een paar maanden later

Xavier

-Pizpod Skatepark(Heden)

Een kat sloop voorbij terwijl er een Kallas hoog in de lucht op hem loerde. Met zijn zwarte vleugels flapperde hij hoog in de lucht. Kakelend dook hij naar beneden. Toen het gedrocht de kat te pakken had, schreeuwde het arme diertje alsof het krols was. Het was echter snel voorbij, want binnen enkele seconden was de kat dood; enkel diens bloederige overblijfselen bungelden uit de paarse snavel van de hellevogel. Het beest vloog al kauwend op de vleesresten weer naar boven. Zo voegde hij zich samen met de vlucht van andere Nachtzaden; de meesten van hen waren Kallas, hoewel er ook een paar Wyverns bij zaten.

Xavier had dit allemaal vluchtig gade geslagen terwijl hij aan het skaten was. Al skatend tuurde hij naar de duistere hemel, die was overschaduwd door een paarsachtige gloed. Zo zag hij dat de bijna volle maan de wereld nauwelijks van genoeg licht voorzag. De straatlantaarns deden het namelijk voor het grootste gedeelte niet meer. De Nocturna groeide alsmaar dikker.

De wind waaide door zijn zilvergrijze haren, terwijl hij met zijn skateboard door dit park, genaamd Pizpod Skatepark, skatete. Voor de rest was het park verlaten.

‘Hoe hebben we het in vredesnaam gedaan,’ mompelde hij, waarna hij met zijn skateboard een ollie deed, gevolgd door een kickflip, wat

hem op een bankje liet landen. Hierover heen grindend schreeuwde hij: 'O ja, dit brengt herinneringen naar boven! Ik ben nog even goed als toen.'

Vanwege zijn onmenselijke krachten leek het alsof de tijd in slowmotion voortkroop. Zonder deze vermogens was hij nooit in staat om op deze Goddelijke wijze te skaten. Hij sprong van het bankje en skatete daarna naar de halfpipe. Met nog een sierlijk trucje sprong hij hierop. Toen hij de bovenkant bereikte, sprong hij van zijn board en deed drie salto's in de lucht, dit terwijl zijn skateboard terug naar het midden van de halfpipe zakte. Alsof het de gewoonste zaak van de wereld was, landde hij een moment later weer op zijn board. 'Verdomd, ik ben zelfs nog beter dan vroeger! Haha! Dit is zo geweldig!' Hij bleef nog even op de halfpipe aanklooiën, waarna hij weer een kick-flip deed en zijn weg vervolgde.

'Miauw!'

Voor even verloor hij zijn focus. Dit omdat het gemiauw van een tweede kat die voorbij sloop, hem aan Beflapje deed denken. Bedonderd keek hij om zich heen. De kat zag hij niet.

Gefladder en gekakel was wederom hoorbaar. Even later vloog er een Nachtzaad vlak langs hem heen. Dit keer was het een Wyvern. De kat jankte van de pijn.

Xavier overwoog om het monster met zijn Magigun uit de lucht te knallen, maar het had geen enkele zin meer. De kat was immers al dood. Bovendien zou het geknal van kunstmatige magie hun vijanden kunnen attenderen op zijn aanwezigheid. Dat mocht natuurlijk niet gebeuren. Het voordeel dat ze nu op hen hadden, mochten ze niet op het spel zetten. Het verbaasde hem dat hij bij deze twee katten geen last van zijn catphobia had. Voor de kat die ze om een bepaalde reden Beflapje genoemd hadden, had hij dit wel. Vooralsnog kon hij zelf ook niet begrijpen waarom, maar er leek een soort paradoxale

herinnering in het diepste van zijn wezen te zitten, die hem vertelde wat de reden ervoor was.

Terwijl de tijd nog steeds langzaam voorbij leek te gaan, sprong hij van het ene bankje naar een andere. *Hoe hebben we het in vredesnaam gedaan?* Dit keer sprak hij de gedachte niet uit. Het weergalmde keer op keer door zijn hoofd, als een autistisch kind dat maar bleef zaniken over één en hetzelfde onderwerp. ‘Ik weet zelf niet eens hoe we dit voor elkaar gekregen hebben. De Bloedraven weten niet eens dat we nog leven, en dat gaan we tegen ze...’

Nogmaals werden zijn gedachten onderbroken; ditmaal door het gejank van een Cercerus. Even later hoorde hij gegrom achter zich. Voor hij het wist kwamen er vier monsterlijke honden, allen met drie koppen, uit de schaduwen tevoorschijn.

Xavier wist dat dit vroeger normale honden waren. Ze waren zodanig in het leven door hun baasjes mishandeld dat ze uitgegroeid waren tot wat ze nu waren.

Ondanks dat hun hongerige ogen hem boosaardig aankeken, verloor hij niet zijn concentratie. Al skatend trok hij het zwaard, dat in de bruine lederen schede aan zijn heup hing. Het gevest was ingezet met een sierlijke robijn en het zwaardblad was verzvolgen van groenachtige Eather. Sterker nog, het wapen was een soort van Fantoom. Het zwaardblad had geen vaste vorm. Met een luide oerkreet draaide hij zich om en smet het in de kop van één van de monsters.

Terwijl de andere twee koppen jankten als verminkte wolvenpups, bungelde degene die was getroffen levenloos naar beneden terwijl de restjes hersenen eruit dropen.

Xavier deed nog twee kickflips en schalde: ‘Kona Ira!’

Het zwaard, genaamd Majintamashii, liet de Cercerus veranderen in een blauwgroene mist, die even later naar binnen werd gezogen, waarna het wapen naar de skater werd teruggeslingerd. Met de

sierlijkheid van een gracieuze elf ving hij het op en gooide het hemelwaarts. ‘Draginicercurygo!’ schreeuwde hij. Als een magische boemerang kwam het zwaard terug en werd dwars door zijn hart gelanceerd. Terwijl zijn skateboard op auto-pilot verder ging, hing hij daar in de lucht, geregen aan Majintamashii, het Zielschakelzwaard. De naam was afkomstig uit de Taal der Alouden. Het betekende min of meer, "Stel je ziel buiten jezelf."

Dit was de allereerste keer dat hij het in actie gebruikte; alle andere keren waren in virtual-reality trainingen die Benedictus voor hem had voorbereid.

De overige honden kwamen dichterbij.

Een groene mist cirkelde om hem heen. Zijn zware gehijg synchroniseerde zich met zijn hartslagen. Zijn ogen werden rood, zijn huid zwart en zijn spieren groeiden. Haren begonnen uit zijn bleke huid te groeien. Terwijl zijn eigen kop in die van een hond veranderde, groeiden er nog twee andere koppen uit zijn hals. Het zwaard, dat hij tijdens hun maandenlange voorbereidingen op deze infiltratie van de Wijsgeer had ontvangen, was tot veel in staat; onder andere de zielen van Nachtzaden vangen, en degene die het wapen hanteerde tijdelijk in één van hen te veranderen. Dat was slechts één van de vele dingen dat dit legendarische zwaard kon.

In deze vorm had hij nog steeds zijn menselijke bewustzijn. Ondanks dat rende hij agressief op de overige drie Cercerus af. Met de kaken van zijn drie koppen greep hij de eerste in een van zijn drie nekken. Met een felle knauw beet hij zijn kop eraf. Met zijn klauw krabde hij de ogen van een andere kop uit hun kassen. De ene overgebleven kop kon alleen maar janken van de pijn terwijl zijn lichaam over de grond kronkelde.

Een van de overige twee honden probeerde hem van achter te grijpen, maar Xavier liet zijn nieuwe lichaam op twee poten staan, waarna hij Majintamashii uit zichzelf lanceerde. Deze trof het

aanvallende monster door zijn middelste kop. Een explosie van groene mist vond plaats. Majintamashii verdween.

Nu had hij controle over het lichaam van deze hond. Wild grommend cirkelden hij en de laatste om elkaar heen. Beiden waren zeer agressief. Xavier besloot niet langer te wachten en stormde op het beest af. Binnen een mum van tijd scheurde hij deze aan stukken. Met zijn bloederige resten, zoals stukjes pulserende hersenen, maag, lever, nieren en darmen, sprong hij hoog in de lucht en prevelde een spreuk; hij kon immers nog in de Alouden Taal praten, ook al was hij nu een hond. Als een raket werd het zwaard uit zijn hart gelanceerd. Toen hij weer zijn menselijke vorm herkreeg, deed hij een driedubbele salto in de lucht, lande op zijn skateboard en skatete vrolijk verder.

‘Kona Ira!’ riep hij, dientengevolge werd het zwaard weer in zijn hand geslingerd. Gepaard met een ollie deed hij het op sierlijke wijze weer in de schede. Hij vroeg zich af hoe het zwaard aan deze gaven kwam, maar hij besepte goed dat hij er ooit wel achter zou komen. Benedictus had hem immers verteld dat hij gewoon de verhalen, die hij hem opdroeg om te lezen, moest meemaken door middel van de Zaadsynchronisatie. De antwoorden zouden dan vanzelf komen. In het begin was hij vrij nieuwsgierig en vroeg hij veel. Nu nam hij alles gewoon voor lief en wilde hij niets liever dan de Bloedraven vernietigen.

Door alles wat er zojuist gebeurd was, kon hij nauwelijks zijn focus herpakken, dus greep hij zijn skateboard van onderen vast en deed nog wat trucjes. Nogmaals deed hij een kickflip, aldus sprong hij richting de reling van een trap. Terwijl hij hierover heen naar beneden grindde, liep iemand hem voorbij. Vanwege zijn sublieme vaardigheden met het skateboard, staarde ze hem vol perplexiteit aan. Dus riep hij: ‘Veel oefening in mijn jeugd gehad, mevrouw!’ Zelfs zichzelf stond te kijken van de charme in zijn toon. Ondanks dat kwam hij ietwat onhandig over, omdat hij door zijn verlies aan concentratie

bijna struikelde. *Met dat ik vorder in de verhalen van licht en duisternis, dacht hij, ontwikkelt mijn persoonlijkheid zich. Waarom is alles gekoppeld aan mij? Wie of wat ben ik daadwerkelijk?*

De vrouw wiens haren bruin waren, antwoordde slechts met een vluchtige glimlach, alhoewel de skater het niet eens had opgemerkt. Met zijn blik onophoudelijk gericht op zijn bestemming, bleef hij van de reling grinden. Het knarsende geluid dat het veroorzaakte deed hem een beetje aan het gepiep van de kroonluchter uit hun vorige schuilplaats, denken. Deze was inmiddels opgeblazen door de Bloedraven. Eén ding was zeker, deze corrupte tak van de regering had hem goed pissig gemaakt, en hij zou ze eens een flink pak op hun donder geven. Aanvankelijk was hij misschien niet zo gemotiveerd om de strijd met ze aan te gaan, maar nu zou hij niks liever willen dan ze allemaal te vermoorden. En niet alleen hen, want aan de top van deze organisatie stond namelijk een kwaadaardige Godin, Ciska, ofwel de Godin van Chaos, die hen voorzag van de Nocturna, waarmee zij in staat waren om Demonische spreuken uit te spreken. Niet alleen zou hij de Bloedraven er eens flink van langs geven, maar ook deze Entiteit uit het Rijk der Doden; zij was de belichaming van al het duistere en al het kwaad.

Zijn bestemming kwam met elke seconde dichterbij. Het viel hem op dat dikke rookzuilen uit de grote gaspijpen van het gebouw omhoogwalmde. *Of is het de Nocturna?* vroeg hij zich af. *Bij de verneukte Goden, ik wil niet eens weten wat zich daar afspeelt.*

In de verte kraste er weer een uil; het was immers nacht, en Xavier wist dat dat voor altijd zo zou blijven. Met elke slag van zijn hysterische hart won de duisternis steeds meer terrein. Al een aantal maanden lang was er geen licht meer in Sistna. Langzaam waren de planten gestorven, dit door het gebrek aan fotosynthese van de zon.

De Bloedraven waren aan de winnende hand. Het leek er sterk op dat niks hen kon stoppen in hun destructieve queeste voor

wereldheerschappij. Echter, zij dachten dat hij en Benedictus dood waren. Dit was uiteraard iets wat hij en de oude piet in hun voordeel gingen gebruiken.

Ondanks het gevecht met de Cercerus lag alles nog op schema.

De uil bleef roepen terwijl de student aan een oude vertelling moest denken, waarin men beweerde dat uilen onheil aankondigden. Dus dacht hij: *Kan er serieus nog meer duisternis komen dan er nu al in deze "nacht" is. Sistna is veranderd in een ware nachtmerrie.* De vervallen brokstukken van de onderkant van de trap benadrukte dit feit alleen nog meer; om van het geruïneerde klooster in de verte nog maar te zwijgen.

Al deze gedachten, eveneens het zien van de kleine, wellicht irrelevante details, die men in een literair meesterwerk nog niet eens als paginavulling zou gebruiken, gebeurden in een loutere oogwenk. Daarom was hij nog niet eens halverwege de reling. Onderwijl besepte hij dat het voor hem en Benedictus nog een hels karwei kon worden om deze oorlog te winnen. Hij keerde zijn aandacht terug naar de schone dame, die hem eerder voorbij kwam lopen. ‘Wat doet zij nog zo laat hier? Ze zag er niet uit als één van de Bloedraven, maar ze is wel verdomd lekker! Als ze gaat rodeorijden op mijn piemel, dan spuit ik haar regelrecht naar de maan!’ Nog even keek hij haar na en dacht: *Ah, naar de hel ermee, ik moet dit eigenlijk niet doen, maar ach, ik ga naar haar toe en ik ga het verdomme vertellen.*

Met een sierlijke souplesse trok hij Majintamashii opnieuw en gooide het met een luide brul in de lucht, richting één van de Wyverns. Toen het beest werd getroffen, schreeuwde hij van de pijn terwijl bloederig spierweefsel uit zijn borstkas bungelde, alsof een goddeloze slager zich op hem had uitgeleefd. Dit keer gebruikte hij één van de andere gaven van het zwaard, namelijk Zielschakelen. Zijn lichaam verdween. Op diens plek bleef enkel een groene mist achter. Het nam de vorm aan van een groene Draak die met de snelheid van

het geluid richting het zwaard vloog. Hij had zijn eigen ziel naar de Nachtzaad getransporteerd, dus bezag hij de wereld door zijn ogen. Toen hij gewend was aan het monsterlijke lichaam, eveneens aan het feit dat hij nu aan het vliegen was, liet hij het beest met zijn vleugels flapperen. *Hm, dacht hij, het vliegen voelde tijdens de virtual-reality trainingen heel anders. Dit is best wel geweldig!*

Als hij al ooit vliegangst had, dan was deze nu voorgoed verdwenen. Hij liet het beest brullen en nogmaals met zijn vleugels flapperen, zodoende maakte hij een snoekduik naar de bovenkant van de trap. Vlak voor hij de grond raakte, verdween de Draak in een explosie van groene mist; het was alsof er een vuurpijl ontplofte. Uit dat groene gordijn verscheen het zwaard, die even later de eerste trede van de trap doorkliefde. De mist kwam uit de robijn in het gevest omhoogcirkelen en walmden om het zwaard heen; dit nam langzaam maar zeker een vaste vorm aan, namelijk die van Xavier, die even later het zwaard uit de grond trok, er nog wat gracieuze zwaaibewegingen mee maakte en het daarna in de schede deed. Hij riep zijn geavanceerde robo-board dat hij in het steegje had gevonden waar Karvill hem had proberen om te leggen. Met piepende wielen kwam het aanrijden. Toen hij keek of hij de vrouw nog kon zien, toonde zijn gelaat een ondeugende grimas.

Hij sprong omhoog, deed een driedubbele salto en landde iets later op het board. Het was voor hem in deze duisternis even goed zoeken waar de vrouw nou precies was. Onderwijl bleef hij skaten als een Goddelijke Entiteit.

Iets verderop zag hij haar lopen. Met alle macht en tevens zo snel als hij kon, skatete hij naar haar toe. Ondertussen struikelde hij bijna over een bemoste kei; ternauwernood kon hij nog een ollie doen om te voorkomen dat hij op zijn kanes viel.

De vrouw kwam dichterbij.

Uiteraard deed hij zijn uiterste best om zo patserig mogelijk over te komen. Toen hij voor haar stond, zei ze: 'Doe je best netjes meneer. Je hebt ongelooflijk veel vaardigheden met het skateboard.'

Verward keek Xavier naar de schede van zijn zwaard. Hij was verbaasd over het feit dat ze er niks over gezegd had; een skater met een zwaard zie je namelijk niet elke dag. Toen realiseerde hij zich dat het zwaard betoverd was, en dat alléén zij die de gaven hadden om magie te kanaliseren, het konden zien.

'Is er wat, meneer?' vroeg de vrouw. Haar stem klonk honingzoet.

Meneer, dacht Xavier. *De enige die me zo noemt is de stemactrice van mijn emailberichten op mijn smartphone.* Het feit dat Benedictus zich altijd ergerde aan deze stem, was iets wat hij tot op de dag van vandaag niet begreep; vaak had hij lopen vloeken en tieren als hij deze vrouw hoorde.

'Is er wat, meneer?' vroeg de vrouw wederom.

De Student grinnikte. 'Wil je me pijpen,' fluisterde hij dusdanig zachtjes dat ze het niet gehoord kon hebben.

Terwijl ze haar ogen tot piepkleine spleetjes kneep, keek ze hem vragend aan. 'Sorry, ik kon je niet verstaan, jongeman. Wat zei je?'

'Of je worst lust, nou goed!' Na deze woorden ging hij er als de vliegende tering vandoor.

Wederom sprong hij over de bemoste kei van eerder, waarna hij dacht: *Verdomme Xavier, wat ben je ook een boerenhufter! Waarom ben je nou gevlucht? Misschien kon ze wel heel lekker sabbelen.*

De Nachtzaden in de lucht bleven krijsen, dus mompelde hij: 'Zij komen voort uit de wandaden en haat van mensen. Want als er al kwaadheid is, bevindt het zich in de harten van de wereldbevolking, zij het mensen, Alouden of Bloedraven.' Dat laatste woord liet hem eens te meer denken aan hun geveinsde dood. 'Hoe hebben we het in vredesnaam gedaan? Hoe hebben we onze vijanden laten denken dat we dood zijn, terwijl we zo levend zijn als een... wat zullen we eens

doen... een mens die leeft...' Onderwijl hij deze inspiratieloze metafoor bedacht, kwam de trap van wiens reling hij eerder naar beneden gegrind was dichterbij. Wederom deed hij wat kunstjes, zodoende landde hij alweer op de leuning. Naar beneden grindend, zei hij: 'Hel ja, dit is mijn jeugdpassie!' Dit alleen al liet hem terugdenken aan wat de vrouw over zijn goddelijke skills gezegd had.

Even overwoog hij om nogmaals terug te gaan, maar hij durfde niet. Dus dacht hij: *De Zaadsynchronisatie is net niet ver genoeg gevorderd. Klote Wilder en Kut Mar!*

'Hel ja, dit is mijn jeugdpassie,' zei hij nogmaals.

Toen hij dertien was, was hij lid van een bende die hun tijd verdreef met skaten, onder andere in dit park. Zij waren toentertijd geen lieverdjes voor de mensen in de buurt. Ze waren tamelijk baldadig en terroriseerden de hele wijk en tevens de omringende wijken; zo daagden ze mensen uit en bekalkten ze de muren met graffiti en stoepkrijt. Ook keilden ze stenen door de ruiten van een nabijgelegen winkelcentrum, die ze tevens vaak overvielen; ze hadden zelfs een keer een bom laten ontploffen om zodoende buit te maken. Destijds lagen ze in conclaaf met een andere skaterbende, genaamd de Rijders van Arda. Op een dag was hij in de steek gelaten door zijn eigen groep, omdat ze jaloers waren op zijn vaardigheden met het board, maar ook op zijn sublieme intelligentie. Daarna, toen ontdekt werd dat hij begiftigd was met magie, was hij naar de academie voor tovenaars en tovenaressen in Renga gegaan. Het was daar dat hij uiteindelijk in contact kwam met Benedictus Einsberg, die de directeur van de school was. Deze bood hem een privéstudie aan.

Aanvankelijk had hij helemaal geen zin om opgeleid te worden door zo'n idiote man; hij wist namelijk al wie hij was, dit omdat hij verscheidene literaire meesterwerken op zijn naam had staan, welliswaar onder een pseudoniem, maar dat mocht Xaviers aarzeling niet drukken. De man had verscheidene bestsellers geschreven, maar